

МАРИНА ТА СЕРГІЙ
ДЯЧЕНКИ

Світи Марини та Сергія Дяченків

Роман

Харків
«Фоліо»
2018

ЦИФРОВИЙ

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ
ІСТОРІЯ МІНІСТРА

— Асамблея в п'ятницю. Буде голосування. Вони проведуть Темного Блазня, це вже точно. Все оплачено.

— Ким?

— Нема інфи. Проти тебе хтось серйозно грає вже кілька місяців. Ти помітив?

— Так, атож.

— Конкретно проти тебе. Блазень не протримається довго, його виводять тільки для того, щоб він тебе скинув.

— Думаєш, вигорить?

Пальці бігали по розбитій клавіатурі, іноді промахуючись, однак щоразу встигаючи виправитися перш, ніж натиснути «Enter».

— Це буде так. Голосують за Блазня, він приводить свою команду й вибиває для них право голосу. Потім пропонує новий закон про Кабінет міністрів. Проводить його. Реалізує. І ти злітаєш.

— Легко думкою ширяти...

— Я попередив.

— Побачимось. Бай-бай.

— Бай, Міністре.

Він кілька секунд сидів, відкинувшись на спинку старого офісного крісла. Потім висунув шухляду, вийняв білу замшеву серветку й обережно, наче розбитий рот, протер вікно монітора. Кепські справи. Наближається буря. У такі хвилини він розумів, заради чого живе.

Знову взявся за мишку: настала пора змінити багату червону мантію на непомітну сіру. Секунда — і сивуватий, горбоносий, прямий мов дошка чоловік у мантії кольору попелу вийшов на крыту галерею, де ледь чутно жебоніли фонтани. Повагом, слухаючи лопотіння води та свої кроки, пройшов у західне крило палацу. Влаштувався в холодку під різьбленим навісом, вибрав у списку ім'я нового співрозмовника.

- Привіт, Чебурашко. Є новини?
- Квіні зустрінеться з тобою.
- Приємно чути. Що вона хоче?
- Місце радника для свого нового.
- Усе?
- І Міністерство транспорту для себе.
- Вона здуріла?!
- Це її мова.

Пальці застукотіли по столу коло нижнього краю клавіатури.

- Скажи, що я згодний.
- П'ятниця, двадцять друга нуль-нуль. Таверна «Золотий гусак».
- Дякую. Я віддячу. До зв'язку.
- До зв'язку, Міністре.

Його співрозмовник розтав у повітрі — чи то вийшов з гри, чи скористався порталом. Чебурашка, вічний посередник; дорого бере за свої послуги, проте досі нікого ще не «кинув». Репутація — єдине, що він має... та ще, може, віяло зв'язків і кілька жирних банківських рахунків.

Він посміхнувся. П'ятниця, двадцять друга нуль-нуль. Перед самою Асамблеєю. Маленька Квіні вступить у гру на боці фаворита, отже, до п'ятниці треба завагітніти перемогою. Тоді вона мене підтримає.

Він мигцем глянув на годинник. Знову перемкнув вікна. Щоденне підписання указів; полова, марнота, буденщина, а це...

Він протер очі. Ні, не привиділося. Серед купи щоденного сміття сховано бомбу — оцей указ про податки з великих землевласників... На що сподівався Канцлер — що Міністр підмахне, не дивлячись? Ні, це теж елемент чиеїсь інтриги, фрагмент захованого смертоносного механізму; у жодному разі не можна підписувати це до Асамблеї. Але як пояснити затримку, як вишукано, хай йому чорт, пояснити затримку?!

Крізь ґрати готичного вікна пробивалося сонячне проміння. Надворі, в королівському парку, співали птахи. Він відхилився на спинку крісла: щось починало укладатися, потихеньку збігатися, потроху прояснюватися. Не можна спішити, не можна втрачати думку: голосування у п'ятницю... Зустріч з Квіні... Податки з великих землевласників... Якщо спробувати... Може вийти цікава комбінація...

— Арсене! Зніми, нарешті, навушники!

Він кліпнув. Схема, вже майже склавшись, вислизнула піском крізь пальці.

— Арсене, я до тебе двадцятий раз звертаюся! Ти що, оглух?!

— Ні.

Перед очима плавали кольорові плями. Він з силою потер лице; мати стояла в дверях, зчепивши на грудях пальці, — жест, що означав роздратування і водночас непевність.

— Кличу тебе, кличу! А ти, наче зомбі, втупився в монітор і не реагуєш!

— Пробач, я не чув.

— Викину коли-небудь цей проклятий комп'ютер... Іди вечеряти!

— Я вже їв.

— Уроки зробив?

— Так.

— Перестань зазирати в монітор! Іди хоч чаю з нами випий, батько тебе тиждень не бачив.

— Ма... У мене дуже мало часу.

— З батьками за столом п'ять хвилин посидіти — немає часу?

Він завагався.

— П'ять хвилин.

— Дякую, — сухо сказала мати.

* * *

Проти нього справді грали, грали серйозно. Його агентів вищіджували, вистежували, розколювали й перекупляли. Будь-яка комбінація, навіть найтаємніша, в останню мить опинялася під загрозою. А тепер ще Блазень — особа й насправді темна, як його нік. Блазень з'явився нізвідки з колосальною грошвою. Сам Блазень — фігура нікчемна, але хто стоїть за ним? Чиє замовлення? Занадто багато тих, хто хоче усунути Міністра. Швидка кар'єра привертає увагу... Його попереджали.

На кухні затишно світилася лампа, й кружляв медовий вир у коричневій чашці чаю. Батько добирав слова, це було помітно по крихітних зморшках на переніссі. Він почувався винним: часу на сина в нього як не було, так і немає, а відчуження росте. А ще ж не забулися чудові дні, коли Арсен був

маленький, коли вони щосуботи ходили в зоопарк, а щонеділі — в гості, або запрошували гостей до себе...

— Синку, ти чого такий млявий? — батько вирішив почати розмову, однак не знайшов правильних слів.

— Утомився.

— Хочеш, у неділю в кіно сходимо?

— Ні, дякую. Я вдома відпочину.

— Навіть не питаєш, який фільм?

Він знизав плечима:

— Я не люблю кіно.

— А що ти любиш, крім свого комп'ютера? — тихо й гірко втрутилася мати. — Книжки? Коли ти востаннє розгортав...

— Ма, ну чого ти знову. Я дуже перевантажений.

— Чим це?

— Усім.

Мати сумно похитала головою. Сама вона в Арсеновому віці читала запоем, і батьки силоміць відривали її від книг... Так, авжеж.

— Я у твоєму віці читала запоем, мене батьки силоміць...

Її передбачуваність його засмутила. Тому він дозволив собі невеличку нетактовність:

— Часи змінилися, мамо. Подивись: ти ж тепер сама нічого не читаєш, крім блогів.

Вона спалахнула.

Арсен знав — щойно всі підуть з кухні, вона одразу витягне з сумки ноутбук, під'єднається до Інтернету й порине у свій Живий журнал. А батько, щойно побачить, що Арсен і мати зайняті, — піде до себе й увімкне телевізор. Вони обоє відчують, що роблять щось не те; обоє виростили в нормальних родин, де були й сімейні вечори, й книжки, й гості, й походи в ліс чи на пікнік. Проте мамі значно цікавіше, що сталося з її френдами за день, а батько, мов на голці, сидить на потоці новин з телевізора, від глобальних до містечкових. Чи світова криза, чи п'яний збив машиною дитину — це інформація, це треба знати, це розбурхує.

У нашій родині, подумав зі смутком Арсен, тільки я роблю корисну справу. Тільки я роблю те, що люблю, і за це одержую гроші.

Він допив чай і встав.

— Дякую.